

bør lægge nogen Skjul paa, hvad den har gjort. Nu staar det altsaa tilbage for Regjeringen at tage Bestemmelse om, hvorledes man vil anvende Mulkter, med mindre man paa et senere Stadium skulde komme til den Overbevisning, at nu gif Arbeidet saa slet, nu vare Entreprenurerne saa upaalidelige og deres finansielle Stilling saa ryfset, at der kunde være Grund for Regjeringen til selv at overtage Arbeidet, og det ærede Medlem kan da holde sig forvisset om, at dette skal ske. Men det Spørgsmaal, der nu foreligger som naturligt og rimeligt, og som det, vi i Dag kunne komme ind paa, er Spørgsmaalet om, hvor vidt man vil anvende Mulkter, og jeg har gjentagende sagt, at det vilde være meget uklogt af mig i dette Øieblik at udtale, hvad man i saa Henseende vil gjøre. Jeg forbeholder mig med Hensyn dertil fuld Frihed, idet jeg kun i fuld Erkjendelse af, at jeg fra denne Plads maa gjøre gjældende, at det hele Ansvar, baade det juridiske og det moralske, for, at denne Sag ikke var i Orden til 1ste Juli 1874, paahviler Entreprenurerne, tillige har følt mig moralsk forpligtet til at nævne de Undskyldningsgrunde, som jeg, efter det Kjendskab, jeg har til Sagen, dog har tænkt mig, at der billigvis kunne være til Stede for dem.

Winther: Den ærede Minister kunde slet ikke forstaa, hvad det var, jeg havde ytret; han kunde ikke forstaa, hvorledes en Bane, der kom over fra hele Vestjylland, skulde kunne have nogen Interesse for Bestjylland. Jeg kan meget godt forstaa dette, men den ærede Minister kunde derimod ikke forstaa det. Han kunde heller ikke forstaa, hvad det kunde have med denne Sag at bestille, at man i Bestjylland blev gunstigere stillet med Hensyn til hele Banenettets Juldørelse; men der kan maaske komme den Tid, da den ærede Minister bedre kan forstaa, hvad jeg nu i Dag har omtalt. Jeg skal altsaa slet ikke søge at belære ham videre derom; men jeg vil haabe, at han vil faae at se, at det dog maaske ikke var saa ganske urigtigt at gjøre denne Hensigt for dem, der sætte mere Pris paa at faae nyttige Foretagender satte igjennem, end at strides om formelle Sager, og til dem hører jeg for mit Vedkommende. Jeg fortryder derfor ingenlunde min Optræden, ihvorvel jeg hørte, at der før blev raabt til mig, at der var flere, som troede, at jeg nu var bleven enig med Regjeringen. Jeg har jo sagt, at jeg er uenig med Regjeringen, og altsaa forekommer det mig, at jeg slet ikke har havt nogen videre behagelig Stilling. Det gaar ofte saaledes i Verden, at man, naar man vil række en Haand til begge Sider, under Tiden kommer i det Tilfælde, at man fra begge Sider faar et Slag over Haanden. Jeg har før været i det Tilfælde; men jeg har dog befundet mig godt derved bagefter, og jeg haaber endnu en Gang at skulle komme dertil,

saaledes at den ærede Minister i sin Tid meget bedre vil forstaa Betydningen af den Hensigt, jeg gjorde i Dag.

Th. Kruse: Maa jeg allerførst slaa fast, at den, der har bragt Entreprenurerne ind i denne Debat, er den høitærede Minister. Maa jeg endvidere sige, at fra min Side — og jeg anser det for givet fra alle Forespørgeres Side — har det slet ikke været Hensigten at bringe denne Forespørgsel ind her for at faae en Debat om eller nogen Dom over Entreprenurerne; men Grunden til, at vi have stillet denne Forespørgsel og bragt den frem her, og det, vi have argumenteret for, er, at bringe Regjeringen til baade at tage og beholde og bære det Ansvar, som ingen Regjering kan fralægge sig i en saadan Sag. Og dette Ansvar er baade politisk og moralsk, hvad enten man beneger det eller ikke; thi det maa nødvendigvis have en bestemt moralsk Indflydelse overfor Entreprenurerne, naar der med en Regjering sluttet en Kontrakt, med Hensyn til hvilken man kan sige sig selv og hver Dag bliver mindet af Regjeringen om, at her ikke bliver Tale om en Overskrivelse af nogen Betydning uden en alvorlig Mulk, uden at Kontrakten bringes i Anvendelse; her bliver ikke Tale om noget Andet. Men det er præciseret af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), hvad vi her i dette Tilfælde forstaa ved Regjeringen. Det er ikke den nuværende Regjering alene, men det er Regjeringerne lige siden Loven af 1868 blev til indtil Dato; de have i en vis Forstand fulgt i hinandens Fodspor, og Resultatet er blevet, at Sagen er trukken ud og har Udseende til at blive trukken ud over alle rimelige Grændser. Men Ansvoaret, det moralske og politiske Ansvar derfor, kan det ikke nytte, at den nuværende Regjering eller de foregaaende have kastet fra sig. Har Regjeringen, hvad jeg troede var Tilfældet, ikke Midler i Kontrakten overfor Kontrahenterne til at skaffe Hensyn taget til Tiden, saa maatte det bestandig gjøres klarere og klarere overfor Vedkommende, at man til Slutning vilde anvende det Middel, man havde paa sin Haand, og saaledes maatte det blive sikkert for Vedkommende, at det ikke kunde gaa an at overskrive Kontrakten. Det vilde jeg gjerne have slaaet fast, og jeg vil blot tilføie en enkelt Bemærkning overfor den Guldmédaille, der er omtalt, som skulde gives Regjeringen fra Bestjylland. Derom kan der sikkert ikke være Tale; thi jeg tvivler ikke paa, at naar Sagen endelig ligger for, ville Bestjyderne vist ikke være de Første til at glemme de Vanskeligheder, de have haft ved at komme til dette Resultat.

Judenrigsministeren: Det ærede Medlem vilde slaa fast, at det var mig, der først havde bragt Entreprenurerne og Kontrahenterne ind i denne Sag. Jeg vil blot, da han selv er Fore-